Preview (1 / 10) - ketabton.com

د کتاب نوم: زه ګناهګاره نه یم

لیکواله: عمیرا احمد

ژباړن: طارق نجیب

ډیزاین چارې: عبدالهادي اثر

خپرندوی: مازیګر کتاب پلورنځی

چاپ کال: ۱۳۹۲ل / ۲۰۱۳م

چاپشمېر: ۱۰۰۰

خپرونو لړ: ۱۵

د چاپ حقوق خوندي دي

زه ګناهګاره نه یم

[ناول]

ژباړن: طارق نجیب

Preview (2 / 10) - ketabton.com

ځانګړې مننه:

لـه بښـاغلي يوسـف خـان منګـل، بښـاغلي ذوالفقـار ابـدالي، بښـاغلي محمـد آصـف عبدالرحيم زي او بښاغلي فضـل ربـي څخـه د زړه لـه تلـه مننـه کـوم چې زه يـې ددې کتـاب ژباړې ته هڅولی يم.

ط. نجيب

ډالۍ

ګران او قدرمن پلار جان ته؛
چې د زده کړې په ډګر کې يې تر بل هر چا ډېر هڅولی يم.

خوږې او مهرباني مورجانې ته؛
چې تر لمانځه وروسته يې تل د لوی څښتن تعـالی لـه دربـاره راتـه د بريـاليتوب لپـاره لاسونه پورته کړي دي.

Preview (3 / 10) - ketabton.com

- عارفین عباس سره کتلی شم؟
د کور زنګ وهلو سره یو لوړ څوکیدار را ښکاره شو او هغې ترې وپوښتل:
- تاسو څوک یاست او هغې سره ولې لیدل غواړئ؟
څوکیدار ورته په ږدو سترګو کتل. هغې د څو شېبو لپاره هیڅ نه ویل، هغې سره ددې پوښتنې ځواب نه و. هغې په نه زړه د څوکیدار په لور وکتل او بیا څه وریاد شول، خپل لاس کې نیولې خط یې هغې ته ونیو، کوم چې ورته مور ورکړی و.
- دا تاسو هغوی ته ورکړئ، کېدای شي بیا ما سره وګوري.
څوکیدار د څو شېبو لپاره خط لاس کې نیولی و او د هغې مخ ته یې کتل. کېدای شي زړه یې پرې سوځیدلی وي. څوکیدار دروازه بنده کړه او دننه لاړ، هغې دروازې سره په دیوال ډډه وهلې ولاړه وه. پینځه ورځې مخکې خو یې د عارفین عباس په نوم سړی پېژنده هم نه، هغه یې اوس

هم یو اځې په نوم پېژني.
- عارفین عباس څوک دی؟ هغه د مور څه خپل دی؟ هغه ورسره څه مرسته کولای شي؟ ددی پوښتنو ځواب اوس هغې سره نه و او نه یې هم پنځه ورځې وړاندې له مور څخه د پوښتلو هڅه کړې وه. د ژوند په اخرنۍ شپه یې یو اځې دومره ویلي وو.
- که زه مړه شوم نو ددې سړي خواته لاړه شه، دلته یو اځې مه اوسېږه.
د څو ورځو راهیسې دا لومړۍ او اخري جمله وه، چې هغې څه ویلي ول. د خط سره یې یوه پته هم ورکړې وه. لور یې په دې خبره مخ اړولې او خوا کې ورسره څملاسته. هغه پوهېده چې نوره ژوندۍ نه شي پاتې کېدې، خو په دې نه وه خبره چې دا شپه به یې د مور د ژوند اخري شپه وي. هغې د څو شېبو لپاره د بت په شان خپلې مور ته کتل، بیا څه فکر ورغی، له خپل ځایه پاڅېده، ږمنځ یې راواخسته، بیرته خپلې مور خواته راغله.
- موري! ویښته درته سم کړم؟
هغه د خپلې مور سر ته ناسته کېناسته او په ډېره بې کرارۍ یې ورڅخه وپوښتل. مور یې سترګې پرانیستې. څو شېبو پورې یې خپلې لور ته کتل او بیا یې په کمزوري بدن کې حرکت راغی، هغه په کټ کې کېناسته. دا یو بې ویلو ځواب و. هغه ورسره په کټ کې کېناسته. نن ولې د هغې زړه بیا بیا را ډکېده، ویښتو سمولو وروسته خپلې مور مخې ته کېناسته.
- شېبه ګرمې کړم؟
هغې بیا له مور څخه وپوښتل. د مور زړه یې غوښتل چې نن هغه ټولې خبرې وکړي، په خپل زړه کې د چوپتیا هغه ټول دیوالونه رنګ کړي، چې تر اوسه یې له خپلې لور پټ ساتلي ول.

Preview (4 / 10) - ketabton.com

- نه..زړه مې ورته نه کېږي.
خپلې لور ته یې د څو شېبو لپاره کتل او په ورو یې د هغې مخ په خپلو لاسو کې ونیو او په تندي یې ښکل کړه. هغې ته یاد نه شي چې خپلې مور په تندي داسې ښکل کړي وي. نن څه ځانګړې خبره وه. د هغې په مخ کې یو عجیبه ځلا وه، د هغې د مخ کمزورۍ زیړوالي هم دا ځلا نه شوه ختمولای. په څو شېبو کې یې د کلونو ګیلې او خپګانونه ختم شول.
- تاسو نور ویده شئ.
د لږ وخت لپاره یې دا هېر کړي وو چې مور یې ناروغه ده. هغه خپل ځای کې ملاسته وه. د شپې تر ناوخته یې خپل لاس د هغې په تندي ایښی و. سهار یې چې د چایو لپاره پرې غږ کولو ، نو پوه شوه چې هغه نوره ژوندۍ نه وه.

□□□

هغې یوه اوږده ساه واخیسته، په دروازه کې یې ستړګې خښې کړې. له کور څخه دننه یې ناڅاپه د چا د پښو ښکالو تر غوږ شوه. یو څوک دروازې ته راروان وو. هغه دیوال یوې خواته ودریده. د کوچنۍ دروازې پر ځای چا غټه دروازه پرانیسته. پنځوس، پنځه پنځوس کلن یو لوړسړی په پتلون او نیکټایي کې راښکاره شو.
- ساره...؟ هغه ددې سړي له خولې په خپل نوم اوږدو حیرانه شوه. په وېره یې خپل سر د هو په ویلو وخوځاوه.
- دننه راځه، ولې ولاړه یې.
هغه ددې سړي په نرمه لهجه حیرانه شوه، او دننه لاړه.
- ستا نور سامان چېرته دی؟ سړي ورڅخه کور ته د راننوتو پر مهال

وپوښتل.
- سامان خو کور کې دی.
هغې په ورو غږ وویل. د بهر څخه کور ته په کتو یو دوه کې شوه.
- زه به دلته څنګه اوسېږم؟
بیا بیا همدا یوه پوښتنه د هغې په ذهن کې راتله.
- سمه ده. راځه سامان به بیا راوړو.
هغه ددې ځواب په اوریدو پرته له ځنډه ګراج کې ولاړ موټر خواته لاړ. هغه پرته د څه ویلو سړي پسې روانه شوه.
- هغې کور ته ددې سړي بوتلل به سم وي او که...
هغه په همدې سوچونو کې وه چې سړي د خپل موټر دروازه پرانیسته. هغه د موټر چلونکي پر ځای کېناست او د مخکنۍ سیټ دروازه یې ورته پرانیسته. سړي ډېر وارخطا په موټر کې ناست وو.
- تاسو عارفین عباس یاست؟
هغې دننه کېناستو سره وپوښتل. یوه نرۍ غوندې موسکا د هغې په مخ خرګنده شوه.
- هو ، زه عارفین عباس یم.
هغې موټر چالانولو سره ځواب ورکه.
- سبا څنګه ده؟ هغې موټر شاته بوتلو سره وپوښتل.
- سبا !
د سبا نوم اوریدو سره تر ډېره په مغزو کې هیڅ نه راتلل، بیا ناڅاپه د مور مخ ستړګو ته ودرید.
- مور مې !
بې واکۍ یې له خولې څخه ووتل.

Preview (5 / 10) - ketabton.com

- هو ، څنګه ده هغه؟

موټر له کوره وتلی په سرک روان و. هغه د څو شېبو لپاره غلې وه.

عارفین عباس موټر په تیزۍ سره روان کړی و ، چې بیا یې تري هماغه پوښتنه وکړه.

- مور مې مړه شوې ده.

په ډېر ورو غږ یې، د خپلو اوښکو پټولو هڅه کوله. موټر یو ناڅاپه دریدلی و.

- سبا مړه شوېده؟ د عارفین عباس باور نه راته.

- هو !

هغې سر ښکته نیولی و او ځواب یې ورکه. انجلۍ د عارفین عباس مخ کتل نه غوښتل. په موټر کې تر څو شېبو لپاره چپتیا وه.

- کله ! غږ د پخوا په څېر دروند نه و.

- پنځه ورځې وړاندې...

عارفین عباس په اشټرینګ تندی ایښی و. انجلۍ سر راپورته که او هغې ته یې وکتل. هغه ژړل نه. بس د هغې سترګې پټې وې، او شونډې یې غاښونو کې نیولې وې. انجلۍ د سترګو په کونج کې هغې ته کتل. د انجلۍ سترګې د عارفین عباس سره خواکې کاغذ باندې پریوتې، په کوم چې لیکل شوي وو

عارفینه !

ساره خپل ځان سره وساته، هغه زما د کورنۍ خواته مه لېږه. تېر وخت یادولو ته اړتیا نشته، بس د هغې خیال ساته.

(سبا)

- د مور ماضي څه کېدای شي، هغه ولې زما نه خپل تېر وخت پټول غواړي. په خپله خوښه واده، د کورنۍ خوښې واده څخه انکار کول، د کور پرېښودل، د پلار مړینه، د مور بېرته نه راتلل او کورنۍ سره هېڅ اړیکه نه لرل...

هغه د تل په څېر له داسې پوښتنو سره لاس او ګرېوان وه.

- خو مور باید په دې پوه شوې وه، چې زه دومره هم کم عقله نه یم. او دا سړی د هغې په مړینه دومره خفه ولې دی. دا سړی څوک کېدای شي. کېدای شي مور یې خوښه وه او مور مې ورسره واده نه وي کړی. زما د پلار لپاره به یې دا پرېښی وي او که مور مې دې سره واده کړی و ، نو څومره ښایسته ژوند به مو درلوده. خو خدای خبر د دې محبت عذاب څنګه څوک سوچ ته هم نه شي پرېښودی.

هغه له ډوب سوچ څخه راپورته شوه. عارفین عباس هم د اشټرینګ څخه سر راپورته کړی و. انجلۍ بیا ور ونه کتل. ساره په هغې ډېر زیات زړه وسوځېد. عارفین عباس ورځخه د کور پته وپوښتله، هغې ورته پرته د څه ویلو پته ورکړه.

- تاسو زما مور سره څه خپلوي لرئ؟

- زما د تره لور وه.

هغه په ماته لهجه ځواب ورکه.

- د مور پلار مې ژوندی دی؟

هغې ورپسې بله پوښتنه وکړه.

- مور یې مړه شوې ده او پلار یې امریکا کې دی.

- د مور مې کوم وروریا خور شته؟

د هغې بې کراري لا پسې زیاتېده.

Preview (6 / 10) - ketabton.com

- ستا يوه ترور او يو ماما دی هغوی دواړه هم امريکا کې ژوند کوي.
هغې په سرک کې سترګې خښې کړې د سارا پوښتنو ته يې ځوابونه ورکول.
- زما د پلار باره کې څه معلومات لرئ؟
- ستا مور تاته د پلار باره کې هيڅ نه دي ويلي؟
عارفين عباس هغې ته پرته د کتلو دا وويل.
- بس دا يې ويلي وو ، چې هغه مړ شوی دی.
دا ځلې عارفين د هغې مخ ته کتل ،
- هو هغه مړ شوی دی.
په ډېره عجيبه لهجه پرته له دې چې د نور څه باره کې پوښتنه وکړي ، ورځخه يې وپوښتل ،
- ته درس وايې؟
- نه. دولسم نه وروسته مې بي ای کړی دی او بيا مې درس ويل پريښي دي ، اوس په يوه کارخانه کې کار کوم.
- څه کار کوې؟
- کمپيوټر کاره يم.
موټر کې دواړه غلي ناست ول.
د هغوی کور ته رسېدو پورې دواړه غلي وو. له موټره رابښکته شول ، يوه زړه ودانۍ وه چې په لسګونو کورونه پکې وو ، ددوی کور هم په درېيم پوړ کې و ، په تنګو او تياره زينو کې ساره مخکې او عارفين عباس ورپسې روان وو. ساره د خپل دستکول نه کيلي راواخيسته ، دروازه يې پرانيسته او دواړه دننه لاړل. ددې يوې کوټې کور ددوی د تېر ژوند ټوله کېسه اورولە.

- تاسو کېنئ.
ساره يوه چوکۍ د هغې مخې ته کېښوده. عارفين په چپه خوله چوکۍ باندې کېناست.
- تاسو به ما له ځان سره وساتئ؟
دا پوښتنه هغه په ټوله لاره کول غوښتل خو ويې نه شو کړای. عارفين ددې پوښتنې سره له ځايه پاڅيده.
- دا پوښتنه تا ولې مانه وکړه؟
- ما دا ويل غوښتل چې ستاسو کورنۍ خو به څه نيوکه نه لري؟
- زه هيڅ کورنۍ نه لرم ، يو ځوی لرم او هغه به هم څه نيوکه ونلري.
هغه ولاړ و ، ساره د خپل سامان په ټولولو بوخته شوه. تر سامان ټولولو وروسته يې کوټې ته يوځل بيا وکتل. که د هغې وس و ، نو دا هرڅه به يې له ځان سره وړي وی ، خو هغه پوهيده چې په هاغه کور کې به دا سامان له کباړ نه ډېر ارزښت ونلري. نو ددې لپاره يې يواځې خپل او د مور يو څه سامان راپورته کړ. عباس په کړکۍ کې ولاړ و او بهر يې کتل.
- تاسو د کله راهيسې دلته اوسېږئ؟
عارفين هغې ته د کتلو پرته ، ورځخه وپوښتل.
- د اول نه...
عباس د ځواب په اوريدو دننه وکتل. هغې خپل سامان پورته کول غوښتل ، خو عباس پرينښوده.
- تاسو پريدئ ، زه يې پورته کوم.
- ته يې نه شې پورته کولای.
عارفين دواړه بيګونه لاس کې نيولي وو.

Preview (7 / 10) - ketabton.com

- زه بايد تاسو ته کوم نوم واخلم؟
عارفين د څو شېبو لپاره هغې ته کتل،
- کوم نوم چې دې خوښ وي، اخيستی شې، که غواړئ نو...پاپا راته وايه.
هغه په دې خبره ډېره حيرانه شوه، عارفين له کور څخه وتلی و.

□□□

- نور ترڅومره وخته پورې به دلته ناسته يې؟
دروازې په لور تګ سره يې يو ځل بيا هلته په ناسته ليدلې وه، او د هغې په لور ورغلی و، هغه ددې په ورتلو موسکی شوه.
- ته په دې توره جوړه کې يوه حوره ښکارې، خو زه نه غواړم چې ته هم د تورې شپې په څېر زر پای ولرې. نو اوس دننه راشه، هوا نوره يخه شوې ده.
هغې په هماغه نرمه لهجه خبرې کولې، په کومه لهجه کې چې يې ورسره تل کولې.
- ته چېرته روان يې؟
د ځواب ورکولو پرته يې ورڅخه وپوښتل.
- لږ کار لرم، ملګري خواته ځم.
هغې په ولاړه ولاړه خبرې وکړې. خبرو خبرو کې ورته داسې ايسېدل لکه چې خبرې ته يې غوږ نه ږدي. هغې بيا سر راپورته کړ او د اسمان په لور يې کتل. هغې د څو شېبو لپاره د هغې مخ ته کتل.
- سبا ستا په سترګو او يا هم په موسکا کې څه شته، خو زه يې ستايلو لپاره هيڅ الفاظ هم نلرم.
عارفين د تل په څېر هغې ته په کتلو سره دا هر څه وويل.

- دننه تلو ته لا اراده نه لرې؟
هغې ورڅخه يو ځل بيا وپوښتل.
- عارفينه ! تا تر اوسه خدای ليدلی؟
هغې اوس د اسمان په لور کتل. عارفين يوه اوږده ساه واخيسته او لرې د برنډې په زينو کې کېناسته.
- نه ! تا ليدلی؟
- نا، ما هم نه دی ليدلی، خو زړه مې ډېر غواړي چې يو ځل يې وګورم.
د هغې په زړه کې د ماشوم په څېر شوق پروت و او په مخ کې يې يوه عجيبه غوندې کيفيت. د برنډې په ستنه يې سر لګولی او د اسمان په لور يې کتل.
- خدای ولې ليدل غواړې، سبا؟
عارفين د بهر تلو اراده هم پرېښې وه. تل به همداسې کېدل، سبا سره به يې خبرې شروع کړې، ټول کارونه به ترينه پاتې وو.
- نه پوهېږم ولې يې ليدل غواړم، خو بس ليدل يې غواړم.
د هغې په لهجه کې عجيبه غوندې معصوميت او يوه بې کراري پرته وه.
- سبا ! دا ټوله نړۍ خدای جوړه کړېده، که د هغې ليدلو ارمان لرې نو هر ښايسته شي ته ګوره، هغه به په هر ښايسته شي کې وموميږ.
داسې خبرې يې کولې لکه د هغې پوهولو کوښښ چې کوي. هغې اوس عارفين ته کتل.
- يوائې په ښايسته شيانو کې، بدرنګه شيانو کې ولې نه؟ ايا دا هم هغې نه دي جوړ کړي. خدای په ګل کې لټول پکار دي ځکه ګل ښايسته دی او په هغې کې به ښکاره شي، او په کانې کې به نه ښکاري ځکه هغه ښايسته نه دی. خو عارفينه ! خلک وايي چې ښايست په يو شي کې نه وي، ښايست خو د سترګو په ليدلو کې وي. ماته ګل ښايسته نه ښکاري، کانې راته ښه ښکاري، نو زه څه وکم.

Preview (8 / 10) - ketabton.com

عارفین نه یې لاره ورکه کړه، هیڅ نه پوهیده چې څه ځواب ورکړي. د ډېر سوچ نه وروسته یې وویل،

- هو ستا خبره سمه ده. کانې هم ښایسته ښکاریدی شي او کانې هم د هغه ذات پیدا کړی شی دی، نو بس ته نړۍ ته ګوره کوم شی چې دې هم په سترګو ښایسته ولګیده، هغې کې خدای...

- خو عارفینه ! خو زه خدای په شیانو کې لټول نه غواړم او نه یې هم لیدل غواړم. زه هغه یو ځي لیدل غواړم. یو واحد، څرنګه چې د هغې صفت دی. مونږ به ښه کارونه کوو. خلکو سره به نیکي کوو. د هغې عبادت به کوو، نو څه به وشي. د هغې ثواب به راکړل شي، مونږ به جنت ته لاړ شو، هر یو ارمان به مو پوره شي. خو که بیا یې هم ونه ګورو نو بیا...

عارفین په بې وسۍ هغې ته کتل

- نه پوهیږم سبا ! خو ته د خدای باره کې دومره فکر مه کوه، لیونۍ به شې.

عارفین یې د پوهولو کوښښ کاوه.

- نو بیا د چا باره کې فکر وکړم؟

هغه لکه لاړښوونه یې چې غوښته.

- د دنیا باره کې سوچ وکه، د هغه خلکو باره کې سوچ وکه چې ستا خوا او شا ته دي.

عارفین په ډېر جدیت سره د هغې پوهولو هڅه کوله.

- په هغه څه چې پوهه شوې یم، ولې سوچ وکړم. په هاغه څه چې نه پوهیږم په هغې ولې فکر ونکړم؟

- سبا ! کله نا کله ته عجیبه خبرې کوې...

هغې د عارفین په خبره سر ښکته کړ.

- نه پوهیږم...

- ښه ستا فرانسوي ژبه څنګه روانه ده؟

عارفین د هغې توجه جزبول غوښتل.

- نه پوهیږم څنګه روانه ده، بس هڅه کوم.

- ځه خیر، اوس داسې هم مه وایه، ډېرې ښې خبرې کولې شې.

عارفین ورته هڅولو لپاره وویل.

- که په ریښتیا هم یو څه بهتره وي، نو دا هم ستا له کبله دي.

- نه خیر، تر اوسه خو لا دومره نه یم. تاته ځکه دا ژبه زده کول پکار دي، چې فرانسه کې دې زړه خفه نه شي، خلکو سره خبرې وکړې او خپل خدای پسې وګرځې.

عارفین ورته د تنګولو په لهجه کې وویل.

- او ځکه فرانسوي ژبه زده کول غواړم، چې د هغې ځای ښځو سره ستاسو په خبرو پوهه شم.

- خیر، زما هم ښځې دومره نه خوښیږي.

- ستا به نه خوښیږي خو د هغه ځای چاپیریال بل رنګه جوړ دی.

عارفین په دې خبره په زوره وخندل.

- زه سوچ کوم سبا ! تر څو د کور ځای بدل کړم، دا کور خو د بانک سره نږدی دی خو ارامه ځای نه دی. یو بل ځای کې مې کور لیدلی، ډېر ښایسته ځای دی، که ته یې وګورې ستا به هم خوښ شي. زه به یې انځورونه راولیږم، ته یې وګوره بیا ماته ووایه چې څنګه دی.

- بیرته کله ځې؟

- بس لس پنځه لس ورځې مې نورې هم پاتې.

- دا ځلی په کور کې ډېر لږ پاتې شوې. بس ټولې ورځې دې نورو ښارونو ته په چکرونو تېرې کړې.

- هو، دا ځلې د بانک کارونه ډېر زیات وو. زه دلته په رخصتۍ راغلی یم، خو بیا هم پکې د بانک کارونه کوم تر څو ددې کال په پای کې د واده لپاره ډېرې رخصتۍ راکړي. اوس هم د درې څلور ورځو لپاره د ښار

Preview (9 / 10) - ketabton.com

څخه بهر روان یم. ښه ته وایه ستا پوهنتون څنګه روان دی.
عارفین خپل ټول پروګرام تفصیل سره ویلو وروسته هغې څخه وپوښتل.
- هو، سم روان دی.
هغې نور هم ځآن په څادر کې راونغاړه.
- اوس خو څوک نیوکه نلري؟
عارفین ترښه په مسکی لهجه وپوښتل.
- چا چې نیوکې لرلې هغوی یې اوس هم لري او په راتلونکې کې به یې هم ولري. نیوکې باندې خو څه خرچه نه راځي چې څوک ورته سوچ وکړي. او خو اوس څوک دومره څه نه وایي. او په پرده باندې راته اوس هم نصیحتونه کېږي.
سبا نرۍ مسکا سره دا خبرې کولې.
- هسې سبا ! که ته پرده وکړې نو ښه به نه وي، بس هسې دې ټول له ځانه خفه کړي دي، بس د یو څو میاشتو خبره ده، بیا فرانسه کې چې دې څنګه لباس اغوستل زړه غواړي اغونده، که پتلون کې ګرځې او که جامو کې، زه هیڅ نیوکه نلرم.
د عارفین په لهجه کې په پټ شرارت پوهه شوه.
- زه په څادر باندې ټول ځان پټولای شم، زه د نورو په څېر بیهوده لباس نه په تن کوم او نه هم ځان سینګاروم. که هلکانو سره هم درس وایم نو نازونه او اداګانې هم نه کوم. ، هو رواجي چادري نه اچوم. ایا ته هم په دې خبره نیوکه لرې؟
عارفین د دې خبرو په اوریدو له ځان سره موسکی شو.
- نه، زه هیڅ نیوکه نلرم، نه د هلکانو سره په ښوونه کې او نا هم په چادري نه اغوستلو باندې. زه خو ستا د اسانۍ لپاره وایم. دومره ډېرو ضدونو او مخالفتونو کې ژوند کولو لپاره هم ډېر صبر ته ضرورت وي.

- هو، او په ما کې ډېره حوصله ده. ته خو چېرته روان وې.
سبا ته خبرو منځ کې څه وریاد شول.
- هو روان خو یم، خو ستاسو د خوږو خبرو نه هم برخمن شو. اوس داسې وکړئ چې دننه لاړ شئ.
عارفین خپل لاسي ساعت ته په لیدلو له ځایه پاځید. سبا یو ځل بیا د ستورو څخه ډک اسمان ته وکتل او له ځایه پاځېده.
- الله پامان.
هغې خدای پامانۍ واخسته او له برنډې څخه د کوټې په لور روانه شوه.
عارفین په خپل ځای ولاړ هغې ته کتل.

□□□

Preview (10 / 10) - ketabton.com

ډوډۍ تیاربدو خبر سره راغی، هغه ورسره د ډوډۍ خوړلو کوټې ته لاړه.
عارفین د چا سره په ټیلیفون خبرې کولې. د هغې په لیدلو یې خبرې بندې کړې.
- راځه ساره !
عارفین ورته وویل. ملازم ساره لپاره یوه څوکۍ رامخته کړه. هغه په نه زړه څوکۍ باندې کښیناسته. هغې ته د کور ډوډۍ وریاده شوه چې خپلې مور سره یې خوړلې وه.
- ساره ډوډۍ شروع که.
عارفین ورته وویل. هغې د مېز دپاسه رنګارنګ خوراکونو کې ساده خوراک لټول غوښتل. عارفین د هغې ستونزه اسانه کړې وه. هغې خپل ځان او ددې مخې قاب کې وریژې واچولې او ورپسې یې د ټولو خوراکونو نه لږلږ د هغې مخې ته کښښودل. هغې په وارخطایې ډوډۍ پیل کړې وه.
- دا ټول کور ستا دی. ته چې څنګه غواړې، څه چې غواړې، کښدای شي ټوله ورځ کور کې بیکاره تېرولو باندې تنګه شې نو کولای شې خپل درس ته دوام ورکړې.
هغې ورسره خبرې کولې خو بیا یې هم ددې په لور نه کتل. بس خپله کاشوغه یې قاب کې وریژو کې وهله. هغه پوه شوې وه، چې هغه ډوډۍ نه خوري بس صرف ورسره ناست و. کله چې یې وریژې ختمې کړې، عارفین ورته بیا قاب ډک کړی و.
تر ډوډۍ خوړلو وروسته ملازم حویلی چمن کې چای اینبسی و. هغوی دواړه هم چمن ته راغلل. هغې په لاس کې پیاله نیولې وه چې بهر د موټر هارن تر غوږ شو. څوکیدار دروازه پرانیسته.
- حیدر راغی.
عارفین دروازې په لور وکتل او ویې ویل. سړي خپل لاسي بیګ او

په ډېره خاموشی بیرته کور ته راستون شو. عارفین په ورو موټر چلاوه، او د شیشې څخه یې بهر کتل. کور ته په راتلو سره یې د هغې سامان له موټره راښکته کړ او څوکبدا ته یې دننه وړو لپاره وویل.
- ته دې خپله کوټه وګوره، تر هغې به ډوډۍ تیاره شي.
په دې خبره ورته په ریښتیا هم د لوړې احساس وشو. دا مهال د ماسپښین څلور بجې وې او هغه دوه بجې دلته راغلې وه. د غرمې ډوډۍ هغې څه په تیزی یا بې کراری نه وه خوړلې خو اوس د ډوډۍ نوم اوریدو سره یې د لوړې احساس وکه. څوکیدار تر کوټې ورسوله. هغې په عجیبه انداز کوټې ته کتل. څوکیدار سامان ایښی و او تللی و.
- که چېرې دا خوب وي ساره ! نو دعا کوه تر څو دا خوب لا پسې اوږد شي او که چېرې دا ریښتیا وي نو دعا کوه چې خوب تر څو تر جوړ نه شي.
هغې د کړکۍ څخه بهر وکتل، لاندې چمن او څلور خوا و ګلانو بیل منظر جوړ کړی و.
- آیا دلته اوسېدل به اسانه وي.
هغې یو ځل بیا خپل نظر د کوټې په شیانو وزغلاوه. هغه ویجاړه کوټه وریاده شوه، چې د ژوند څلورویشت کالونه یې پکې تېر کړي ول. د هغې زړه غوښتل یو ځل بیا هماغه کورته لاړه شي. هغې تر ډېره د کوټې هر شي ته کتل. تر ډېره په خپل ځای ولاړه وه. څو شېبې وروسته د تشناب په لور لاړه، مخ ته یې یو څو لپې اوبه واچولې او خپل ځانته یې په اینه کې کتل. تر ډېره د آینې مخې ته ولاړه وه. تشناب کې دننه د خپل ځانه پرته هر څه ورته د قدر وړ ښکاره شول.
- ساره ! اوس لکه چې درته د کمتری احساس پیل شو. اوس به څه کوې؟ یو ځل بیا ورته دا احساس وشو چې ټول دې پسې خاندي، هغې د آینې څخه سترګې واړولې، اوبه یې بندې کړې. مخ پاک باندې یې لاسونه او مخ وچ کړل او بیرته کوټې ته راغله. لږه شېبه وروسته د کور ملازم د

PREVIEW

You've reached the end of the preview.

Purchase the full book to continue reading.

Buy this book - ketabton.com

https://ketabton.com/books/t5gJtofeuB0

Preview on ketabton.com. Rights remain with the author or publisher.